

Voor Sabine

Een: Het grote ongeluk

Emma fluisterde zachtjes in het grote paardenoer terwijl ze zijn nek streelde. Ze voelde hoe het paard met zijn grote, natte snoet zachtjes duwde tegen haar schouder. Zijn lippen deden ‘brrrr’ en maakten haar haren nat. Emma sloeg haar armen om zijn nek, trok zijn hoofd naar beneden en kuste hem.

‘Jij bent mijn allerbeste vriend,’ zei ze. ‘Ik zal je zo missen als ik hier weg moet.’

Emma haar handen zochten de bladeren die haar broer Wouter voor haar had neergelegd. Ze maakte bloemen van de bladeren en ondertussen zong ze altijd hetzelfde lied. ‘Een blaadje van dit, een blaadje van dat.’

Een kruidige geur verspreidde zich in de donkere stal. Haar handen gleden over de ruwe muur op zoek naar een krammetje waaraan ze de bloem kon ophangen.